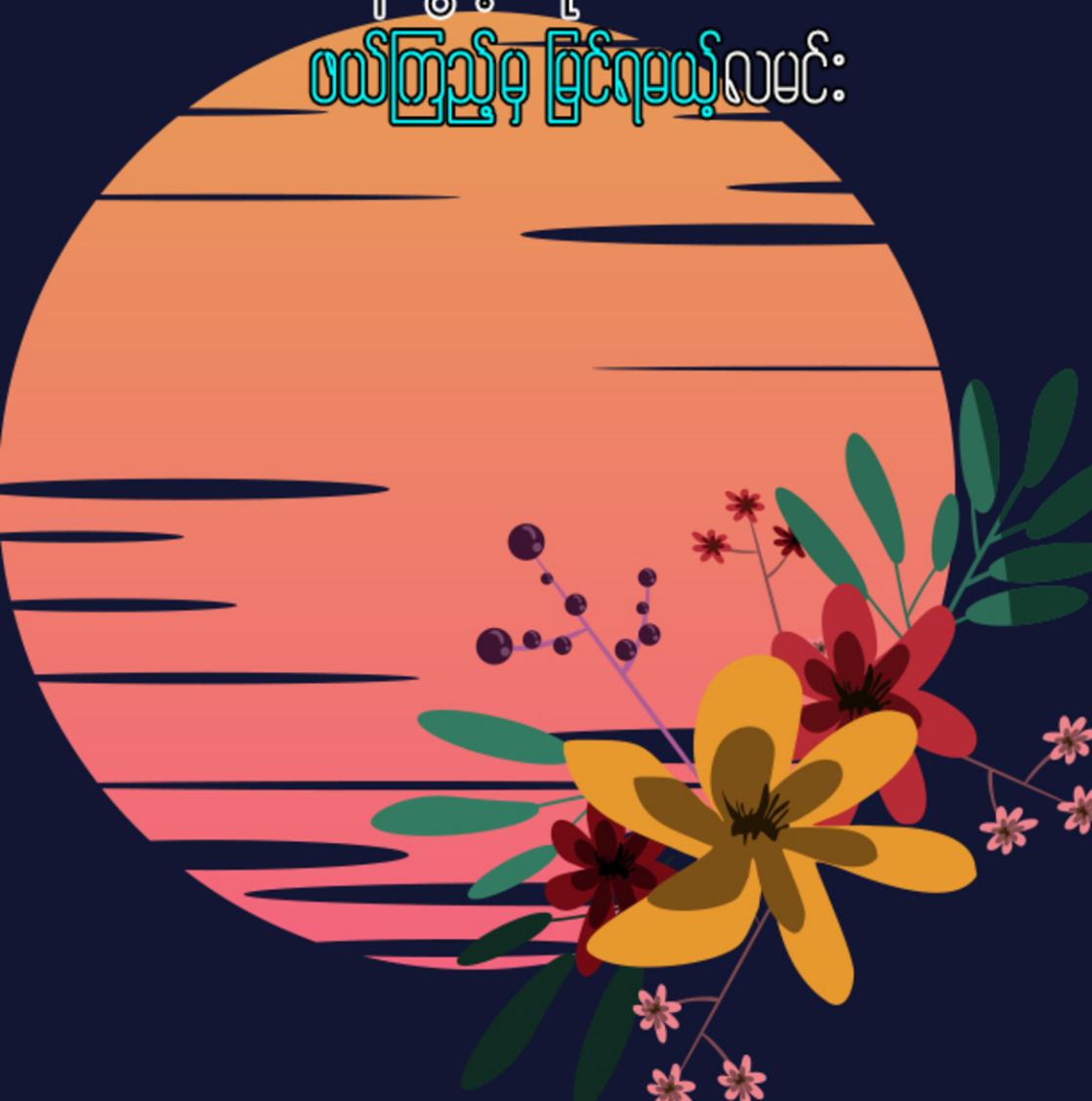

မိုးကုတ်

ပန်းပွင့်ကို

ဝယ်ကြည့်မှ မြင်ရမယ့်လမ်း

အခန်း (၁)

ဒီညမက်သော အိပ်မက်သည် တော်တော် အူကြောင်ကြောင် နိုင်သည့် ဟု သားဦး တွေးနေမိသည် ။ တွေးနေမိသည် ဆိုသော်လည်း ခုံပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး တွေးနေခြင်းတော့ မဟုတ်။ အိပ်ရာမှ နိုးကာစ ကုတင်ပေါ်မှ မထသေးဘဲ နံနက်ခင်း အရသာကို နိုးထကာစ ဖီလင်နှင့် ပေါင်းစပ်ကာ ခံစားရင်း ကွေးကွေးကလေးနှပ်ကာ တွေးနေခြင်းပင် ဖြစ်သည် ။

အိပ်မက်ထဲမှာ သူက စစ်မြေပြင်တစ်ခုကို ရောက်နေခြင်းဖြစ်သည် ။ သူ့အိပ်မက်အရ စစ်က ပထမကမ္ဘာစစ်လောက် ဖြစ်ဟန်တူ၏။ သူ့ရှေ့က ချီတက်လူတန်းကြီးမှာ ရှိသည့် စစ်သားတွေက ရိုင်ဖယ်သေနတ်တွေကို လွယ်ကာထားသည် ။ နံဘေးမှ စစ်သားတွေက လှည်းဘီးပေါ်မှာ တင်ထားသည့် အမြောက်ကြီးတွေကို အားနှင့်မာန်နှင့် တွန်းကာ ချီတက်လာကြ၏။ သူကတော့ . . . Cow boy ကားတွေထဲမှာ အမြဲတွေ့ရတတ်သော အင်မတန်လှပ ဒေါင်ကောင်းလှသည့် မြင်းညိုကြီးကိုစီးကာ လိုက်ပါလာခြင်း ဖြစ်သည် ။ မြင်းကြီးက တငြိမ့်ငြိမ့် အသာအယာ သွားနေသည် ။

သို့သော် . . . သူချီတက်နေသည့်လမ်းက သူငယ်စဉ်က တက်ခဲ့ရသည့် အ.ထ.က (၃) သင်္ဃန်းကျွန်းရှေ့မှ ကဖူးကွေ့လမ်း ဖြစ်နေပြီး၊ သူဆောင်းထားသည့် ခမောက်က ဂျာမန် စစ်သံခမောက်လည်း မဟုတ်၊ အင်္ဂလိပ်သံခမောက်လည်း မဟုတ်ဘဲ မြန်မာစစ်သူကြီးတွေ ဆောင်းသည့်

ခမောက် ဖြစ်နေသည်။ ။

နံဘေးမှာ မြင်းဟီသံတွေ၊ မိုးရေတစ္ဆတ်တစ္ဆတ်ထဲ လူရာပေါင်းများစွာ ခြေချနင်းသံတွေ၊ လှည်းဘီးအမြောက်ကြီးတွေကို ညာသံပေးကာ တွန်းနေသံတွေ ညံ့ကာနေသည်။ ။ သူ့ခေါင်းဆောင်းခမောက်က သူ့ခေါင်းထက်ကြီးနေကာ မကြာခဏ လည်ထွက်နေသဖြင့် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ထိန်းထားရသေးတာကိုလည်း မှတ်မိသည်။ ။

ထိုစဉ်မှာ ပင် ပေါက်ကွဲသံတွေ . . . အော်ဟစ်သံတွေ ဆူညံကာ သူ့ရှေ့မှာ ချီတက်နေကြသည့် စစ်သားလေးငါးယောက် စွေခနဲ၊ ကော့ခနဲ လဲကျသွားတာကို မြင်လိုက်ရ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ကမ္ဘာပျက်သလို ဖြစ်သွားကာ သူလည်း မြင်းကြီးပေါ်မှ ခုန်ဆင်းပြီး နီးရာ ကတုန်ကျင်းတစ်ခုထဲ လိုမ့်ဝင်လိုက်သည်။ ။ သူ့ကတုန်ကျင်းရှေ့ဝဲယာမှာ ကျည်ဆံတွေက မိုးပေါက်လို တဖောက်ဖောက် ကျနေကြသည်။ ။ သူ့အော်ဟစ်အမိန့်ပေးရင်း ခါးကြားထဲမှ ပစ္စတိုကို ဆွဲထုတ်ကာ ပစ်သည်။ ။

သို့သော် ကျည်ဆံက မထွက်။ သူ့လက်ထဲမှာ ရောက်နေတာက ပစ္စတိုမဟုတ်၊ ခရမ်းသီးတစ်လုံး ဖြစ်ကာနေ၏။ သူ အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားပြီး ဇောချွေးများ ပြန်ကာ အသည်းတဆတ်ဆတ်တုန်လျက် "ငါတော့သေပြီ" ဟု တွေးနေချိန်တွင် သူ့ကတုန်ကျင်းထဲသို့ လူတစ်ယောက် လိုမ့်ဝင်လာ၏။ သူ ကြောက်လန့်တကြား ကြည့်တော့ ဝင်လာသူက အာနီးကြီး ဖြစ်နေသည်။ ။ အာနီးက လက်ထဲက သူ့မရှင်းဂန်းကြီးကို မီးပွင့်တွေ ဖြစ်သွားအောင် ထပစ်ပြီး ကတုန်ကျင်းထဲ ပြန်ကာ ဝင်ပုန်းနေသည်။ ။ အာနီးတစ်ကိုယ်လုံးမှာ ချိတ်ထားသော သေနတ်တွေကလည်း မနည်း။ သူ ဝမ်းသာအားရနှင့် . . .

"ဟေ့ကောင် အာနီး. . . ။ ငါ့ကို သေနတ်တစ်လက် ပေးစမ်းပါကွာ"

"ဘာဖြစ်လို့ ပေးရမှာလဲ"

ကတုတ်ကျင်းရှေ့မှာ ဖွာခနဲ ဖြစ်သွားသော ကျည်ဆံတွေကို ကွေးကာရှောင်ရင်း အာနီးက ပြန်အော်သည်။ ။ ဖွာထွက်သွားသော မြေမှုန့်တွေက သူ့မျက်နှာကို စင်သည်။ ။ သူ့ပါးစပ်ထဲသို့ ဝင်သည်။ ။ အော်သံဟစ်သံ၊ ပစ်ခတ်သံတွေနှင့်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်က ဆူညံကာနေ၏။ သူ့ပါးစပ်ထဲဝင်သွားသော သဲတွေကို ထွေးထုတ်ကာ ကြိုးအော်နေသည်။ ။

"ဟေ့ကောင် အာနီး ပေးစမ်းပါကွာ...။ ငါ့သေနတ်က ခရမ်းသီးဖြစ်နေလို့ "

အာနီးက သူ့အော်သံကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ကတုတ်ကျင်းပေါ်တက်ကာ တဘောင်းဘောင်း ပစ်ပြန်သည်။ ။ သူတိုက်ချင်လှပြီ။ သူလည်း ပစ်ချင်ခတ်ချင်လှပြီ။

"ဟေ့ကောင်... အာနီး။ ပေးဆို ပေးစမ်းကွာ...။ အားလုံး သေကုန်လိမ့်မယ်ကွ။ သိလား...။ ငါ့ကို သေနတ်တစ်လက်ပေး"

အာနီးက သူ့ကို စိတ်ပျက်သလိုကြည့်ရင်း သူ့ခါးကြားမှ ပစ္စတိုကို "ဖလောက်" ခနဲမြည်အောင် ချွတ်ပြီး လှမ်းပစ်ပေးလိုက်သည်။ ။ Slow-motion ဖြင့် သူ့လက်ထဲကို "ဖတ်" ဆို ရောက်လာသော သေနတ်ကို အားရပါးရ ဆုပ်ကိုင်ကာ သူ ကျည်ဆံတွေကြားမှ ထရပ်ပြီး တရစပ်ပစ်သည်။ ။

သို့သော်. . . သူ့သေနတ်က အာနီးတို့ သေနတ်လို မီးတွေဘာတွေပွင့်ပြီး ထွက်မသွားဘဲ ကျည်ဆံက ငယ်ငယ်တုန်းက ဘောင်ဘောင်ဖောက်သလို "ဖတ်" ခနဲ "ဖတ်" ခနဲသာထွက်ပြီး သူ့အရှေ့တစ်လံလောက်မှာ ကျသည်။ ။ စိတ်ထဲမှ အားမရ လိုက်လေခြင်း၊ ဒေါသဖြစ် လိုက်လေခြင်း။ ထိုအချိန်မှာ ပင် သူ့အရှေ့မှာ "ဝုန်း"ခနဲ ဗုံး

ဆံတစ်ခု ကျသည် ။ သူ ထိတ်လန့်စွာ "အား" ခနဲ အော်ကာ လေထဲ အသည်းတအေးအေးနှင့် မြှောက်တက်ကာ သွား၏။

သူနိုးလာတာ ထို "အား" ခနဲ အော်လိုက်သော အသံကြောင့် ဖြစ်ပါသည် ။ သူချွေးတွေ ရွဲကာနေသည် ။ ရင်တွေ တဆတ်ဆတ် တုန်ကာနေသည် ။ တစ်ကိုယ်လုံး ပျော့ခွေကာနေသည် ။ ပထမ သူမသေဘူးဆိုတာကို သလိုက်ရတော့ အားမလိုအားမရ ဖြစ်ရ၏။ ဘာကြောင့် သူ့လက်ထဲက သေနတ်က ခရမ်းသီးဖြစ်နေရသနည်း။ သူပစ်လိုက်သော ကျည်ဆံတွေက ဘောင်ဘောင်ဖောက်သလို ဖြစ်နေရသနည်း။

အိပ်မက်သိမှ နိုးထသိသို့ ပြောင်းသည့်အချိန်တွင် ဘာမှ မဟုတ်တော့သော အိပ်မက်သိကို သူ မကျေမနပ် ဖြစ်နေခဲ့သည် ။ လွန်ခဲ့သော ငါးမိနစ်ခန့်ကသာ ငါဟာ အိပ်မက်မက်နေတာဟု ကြိုသိလျှင် သူသည် နံဘေးမှ အာနီးကို ကိုင်ပေါက်ကာ သေနတ်ကို လုယူပြီး လုံးဝကြောက်ရွံ့ခြင်းမရှိဘဲ ကျည်ဆံတွေကြားထဲကို ပြေးဝင်ကာ တရစပ်ပစ်မိမှာ သေချာသည် ။ သို့သော် အိပ်မက်ထဲမှာ တုန်းကတော့ သူကြောက်နေခဲ့သည် ။

ဒါ. . . အိပ်မက်ပဲ။ ငါမသေနိုင်တော့ဘူးဆိုတာ သိသိချင်း သူ့အတင်းပြန်အိပ်ကာ ထိုအိပ်မက်ကို ရအောင်ရှာသည် ။ မိအောင်လိုက်သည် ။ သို့သော် . . . မရတော့။ သူ့အာရုံထဲမှာ ငှက်ကလေးတွေ အော်သံကိုသာ ကြားရသည် ။ ရှေ့ကားလမ်းမမှာ ကားတစ်စင်း မောင်းသွားသံကိုသာ ကြားရသည် ။ အိမ်အောက် မီးဖိုခန်းထဲက အမေ့အသံသဲ့သဲ့နှင့် ဇွန်းသံ၊ ပန်းကန်သံကိုသာ ကြားရလေသည် ။

"ဟေ့ကောင်... သားဦး။ ပြီးရင် ထမင်းစားခန်းကို လာခဲ့"

ရေချိုးခန်းထဲသို့ဝင်ကာ မျက်နှာသစ်၊ သွားတိုက်ရင်း ဖေဖေအသံက ပြင်းလှချည်လားဟု စဉ်းစားနေမိသည်။ သူညီက ဘာများ အမှားလုပ်ခဲ့မိပါလိမ့်။ သို့သော် သူ့မှာ မှားစရာ ဘာတစ်ခုမှ မတွေ့ပါ။ တစ်ခုပဲရှိသည်။ သူက မျက်နှာသစ်ပြီးလျှင် ဖေဖေ၊ မေမေတို့ နှင့် ထမင်းပွဲ ဘယ်တော့မှ မထိုင်ဘဲ လမ်းထိပ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် သာ ထိုင်တတ်သည်။

သူ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရောက်လို့ နှစ်ကျိုက်လောက် သောက်ပြီးချိန် မှာ ဖေဖေကားကလေးက ဆိုင်ရှေ့မှ ဖြတ်ကာ ဖေဖေ Company သို့ သွားတတ်သည်။ သူ ညဘက် သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဂစ်တာတီးပြီး ပြန်လာချိန်မှာ ဖေဖေက အားဆေးသောက်ကာ အိပ်နေမြဲဖြစ်သည်။ ဒီလိုဖြစ်ခဲ့တာ တစ်နှစ်ကျော်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ဒါဆိုရင် ဖေဖေသူ့ကို ပြောစရာ တစ်ခုခုတော့ ရှိလို့ နေမှာ ပေါ့ဟု သာ တွေး၍ ရသည်။

ဖေဖေနှင့်မေမေ တီးတိုးပြောနေသော စကားသည် သူထမင်းစားခန်းထဲ ရောက်သည် နှင့် ရပ်ကာသွားသည်။ သုံးစက္ကန့်မျှ ငြိမ်သွားပြီးသည့်နောက် မေမေက သူ့ကို ကော်ဖီထည့်ပေးသည်။ ဖေဖေက ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ် တစ်ချပ်ကိုယူကာ ကိုက်သည်။ ဖေဖေနှုတ်ခမ်းမှာ ထောပတ်တွေ တော်တော်ပေကာသွား၏။

"ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည် သောက်ချင်တာ မေမေ"

"တီးမစ်ထုပ်ပဲရှိမယ် သားရဲ့...။ သောက်မလား"

"အင်း... Ready Made ထုပ်တွေ သားဘယ်တုန်းက သောက်ဖူးလို့"

လဲ"

"ဟေ့ကောင် . . . သားဦး။ မင်းကိုငါ စကားပြောစရာရှိတယ်"

အင်း. . . ဖေဖေလက်အောက်မှာ လုပ်ရတဲ့ Company ဝန်ထမ်းတွေ တော့ ကံတော်တော် ဆိုးမှာ ပဲဟု သူတွေ့မိသည် ။ ဖေဖေသည် သူ၏ စေတနာကို ဘယ်တော့မှ လေသံဖြင့် မပြတတ်။ ပြတ်သားမှုနှင့်သာ ပြတတ်သည် ။ သူ၏ မေတ္တာကိုလည်း ဘယ်တော့မှ နူးညံ့သိမ်မွေ့မှုနှင့် မပြတတ်။ မာန်မာနနှင့်သာ ပြတတ်သူဖြစ်သည် ။ "ဖေဖေနှုတ်ခမ်းမှာ ထောပတ်တွေ ကပ်နေတယ်" ဟု သူပြောပြချင်နေခဲ့သည် ။

"ကိုလေး. . . ဒီကိစ္စကို အေးအေးဆေးဆေး ပြောပါနော်"

မေမေကတော့ တောင်းပန်သလို ပြောသည် ။ မေမေ၏ နူးညံ့သိမ်မွေ့မှုသည် အကြည့်၊ စကားသံ၊ ဟန်အမူအယာမှာ အမြဲတမ်း ပါနေတတ်သည် ။ ဒီနှစ်ယောက် ဘယ်လိုမျိုးများ ဖူးစာဆုံခဲ့ပါလိမ့်ဟု သူတစ်ခါ တစ်ခါ အပျင်းပြေ တွေးတွေးကြည့်တတ်သည် ။

"ကိုယ်သိပါတယ်။ သားဦး. . . မင်းမှာ ရည်းစားရှိလား"

"ဗျာ. . . "

ထင်မှတ်မထားခဲ့သော မေးခွန်းကြောင့် သူတော်တော် ကြောင်ကာ သွားသည် ။ သို့သော် ဖေဖေက ထိုစကားကို နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် ထပ်မပြောပါ။ ဖေဖေသည် "စကားကို နှစ်ခွန်းမပြောဘူး" ဆိုသည့် ဆောင်ပုဒ်ကို အတိအကျ လိုက်နာသူတစ်ဦး ဖြစ်သည် ။ ဖေဖေနှုတ်ခမ်းမှာ ထောပတ်တွေ ပေနေတယ်။

"ဒီလိုသားရဲ့ . . . ။ မင်းဖေဖေမေးတာက သားမှာ ချစ်သူတွေဘာတွေ ရှိနေပြီလား. . . အဲဒါမျိုးမေးတာ"

"လုံးဝမရှိဘူး မေမေ။ မေမေတို့ ဘာသတင်း ကြားထားလို့ လဲ။ ဘယ်သူနဲ့ သားကို ထင်လို့ လဲ။ ဘယ်သူက ဘာတွေပြောလို့ လဲ"

သူ ပေါက်ကွဲသွားသည် ထင်သည် ။ သူ့မှာ တကယ်လည်း ချစ်သူရည်းစားဆိုတာ မရှိခဲ့။ ဘယ်သူက ဘာတွေ ဝင်ချွန်လိုက်လို့ ဖေဖေက ဒီစကားကို မေးရတာလဲ။

"မထင်ပါဘူးသားရယ်. . ။ ဘယ်သူကမှ လဲ မပြောပါဘူး။ သားမှာရှိသလား မရှိဘူးလားဆိုတာ မေးတာပါ"

"ဟေ့ကောင်. . . သားဦး၊ အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့ ၊ ငါမေးတာကိုပဲဖြေ"

"လုံးဝမရှိဘူး. . . ။ တစ်စက်ကလေးတောင် မရှိဘူး"

"အေး. . . ။ အဲဒါဆို မင်း. . . အိမ်ထောင်ပြုတော့"

"ခင်ဗျာ. . . "

သူတကယ်ကြောင်ငေးကာ ဖေဖေကို ကြည့်မိခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည် ။ ဒီတော့မှ ဖေဖေနှုတ်ခမ်းပေါ်မှာ ထောပတ်တွေ တော်တော်ပေနေပြီ ဆိုတာကို သိရ၏။ ဖေဖေစကား အဓိပ္ပာယ်ကိုတော့ သူလုံးဝ နားမလည်ပါ ။ ရည်းစားတစ်စက်မှ မရှိဘူးဆိုတဲ့ လူကိုမှ ဘယ်နှယ့် အိမ်ထောင်ပြုခိုင်းနေရတာလဲ။

"ဪ. . . ကိုလေးကလည်း ဒုက္ခပဲ။ ဖြည်းဖြည်းပြောပါ ဆိုနေမှ ။ ဒီလိုသားရေ. . . ဒီလို. . . ။ သားက ကျောင်းပြီးတာလည်း တစ်နှစ်ကျော်ပြီ ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ဘူး။ မေမေတို့ ကလည်း အသက်ကြီးပြီသားရယ်။ ဒီတော့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ သားဘဝ ဖြစ်ရအောင် အဲဒါ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ပြောတာ"

"ဟာ. . . သားက ဘယ်သူနဲ့ အိမ်ထောင်ပြုရမှာ တုန်း။ ဘာလဲ. . .

ဖေဖေ Company မှာ သိပ်တော် သိပ်ထက်မြက်ပြီး ဖေဖေကို အရမ်းရိုသေတဲ့ ကောင်မလေး တစ်ယောက်နဲ့ လား"

သူ့ဟာက မအောင်မြင်ပါ။

ဖေဖေရော မေမေရော လုံးဝမရယ်ကြ။ သူကလည်း မိဘပေးစားလို့ အိမ်ထောင်ပြုရတဲ့ ဘဝကို အမုန်းဆုံး။

"တော်ပြီ မြလေး။ မင်း. . . ဘာမှ ဝင်မပြောနဲ့ တော့။ ဒီမှာ သားဦး။ မင်း ပညာရှာခဲ့ပြီးပြီ။ ဒါပေမဲ့ မင်းဥစ္စာရှာဖို့ စိတ်မဝင်စားဘူး။ သဘောကတော့ ဘာတာဝန်မှ မရှိလို့ ဘာမှ တာဝန်မယူတာပေါ့ကွာ။ ဒီတော့ မင်းကို လူ့ဘဝမှာ အကြီးလေးဆုံး တာဝန်ကို ငါပေးမယ်။ အဲဒါ အိမ်ထောင်တာဝန်ပဲ။ မင်း အိမ်ထောင်ပြုရမယ်"

"ဟာ. . . သားက ဘယ်သူနဲ့ အိမ်ထောင်ပြုရမှာ တုန်း ဖေဖေရ။ သားမှာ က ဘာမှ မရှိတဲ့ ဟာ"

"ငါစီစဉ်ပြီးသား။ မင်းထင်သလို ငါ့ Company က တစ်ယောက်မှ မဟုတ်ဘူး "

"သား အိမ်ထောင်မပြုချင်သေးဘူး ဖေဖေ။ အလုပ်လုပ်ဆို လုပ်ပါ့မယ်။ စိတ်ချပါ။ သား. . . ကြိုးစားပါ့မယ်"

ဖေဖေက ပေါင်မုန့်ကို ထောပတ်သုတ်နေရာမှ ရပ်ကာ သူ့ကို တစ်ချက်ကြည့်သည် ။ တကယ်တော့ ဖေဖေ ပေါင်မုန့်ကို ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘဲ ထောပတ်သုတ်နေခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည် ။ ဖေဖေနှုတ်ခမ်းမှာ ထောပတ်တွေ ပေနေတယ် ဖေဖေ။

"မင်းလို မနက်စာစားပြီးရင်ထွက်၊ ညပြန်ဝင် လာပြီးရင် အိပ်တတ်တဲ့ ကောင်မျိုးက ဘာစီးပွားရေးများ လုပ်ဦးမှာ လဲ. . . သားဦး မင်းမှာ

ဘာတာဝန်မှ မရှိခဲ့ဖူးဘူး။ အေး... အဲဒီလိုလူမျိုးအတွက် အကောင်းဆုံး ငါစီစဉ်တာ...။ မင်းယူမယ့် မင်းဇနီးလောင်းက ငါ့သူငယ်ချင်းသမီး... ကျောင်းဆရာမ။ ငါ့သူ့ကို အားလုံး လေ့လာထားပြီးသား။ အေး... မင်းလည်း လေ့လာနိုင်တယ်။ မကြိုက်ဘူးဆိုတာကို တွေ့ရင် ဘာမကြိုက်ဘူးလဲဆိုတာ ငါ့ကို အကျိုးအကြောင်းနဲ့ ပြော...။ ဒါပဲ"

ဖေဖေက ဒေါသအရှိန်စကားပြောရင်း ထောပတ်တွေ များ သွားသော ပေါင်မုန့်ကို ပါးစပ်ထဲ ထိုးထည့်ပြီး ပလုတ်ပလောင်းစားကာ ကော်ဖီကို ဂွတ်ခနဲသောက်သည် ။ ပြီးတော့ နာရီကို ကြည့်သည် ။

"ကဲ... မြလေး။ ငါသွားတော့မယ်။ ကျန်တာတွေ မင်းဆက်ရှင်းပြထားလိုက်"

ဖေဖေက ဂုန်းဆို ထထွက်သွားသည် ။ ဖေဖေနှုတ်ခမ်းမှာ ထောပတ်တွေ ပေနေတာကို သူမပြောလိုက်ရ။ စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ သူ့အမုန်းဆုံးကော်ဖီကို ဖေဖေသောက်သလို တဂွတ်ဂွတ် မော့ချပစ်လိုက်သည် ။ ဖေဖေကား ခြံထဲက ထွက်သွားသံဆုံးတော့မှ မေမေက သူ့ကို စကားစပြောသည် ။

"ကောင်မလေးနာမည်က မြင့်မျိုးမြတ်တဲ့ သား။ ဣန္ဒြေလည်း ရှိတယ်၊ လှလည်း လှတယ်။ မိန်းကလေးလည်း ပီသတယ်။ သားဖေဖေ ငယ်သူငယ်ချင်းရဲ့ သမီးလေး။ ဟိုဘက်ရပ်ကွက်ကို ပြီးခဲ့တဲ့ သုံးလလောက်က ပြောင်းလာမှ သားဖေဖေနဲ့ ပြန်တွေ့ကြတာ။ သားထက်တော့ သုံးနှစ်လောက် ကြီးလိမ့်မယ်ထင်တယ်"

"ဟာ... ပျင်းစရာကြီး မေမေရာ"

"သားသူ့ကို မတွေ့ရသေးလို့ ပါ။ သမီးလေးက မူလတန်းပြ ဆရာမလေး။ တော်တော်လိမ္မာတဲ့ မိန်းကလေးပါ"

"သားကရော မိုက်နေလို့ လား မေမေရဲ့ "

"ငါ့သားကလေးက မမိုက်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီသမီးလေးလောက်လဲ မလိမ္မာတာ အမှန်ပဲ"

မေမေတောင် သမီးကလေး ဖြစ်နေပြီဆိုတော့ အခြေအနေက သိပ်မလွယ်ဘူးဟု သူထင်သည် ။ ညက ဒါကြောင့် အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်တာကိုး...။

"သားတွေ့ချင်ရင် တွေ့ပေးမယ်လေ"

"ဟာ... မတွေ့ချင်သေးဘူး မေမေ။ ဖေဖေက လေ့လာပါဦးလို့ သားကို ခွင့်ပေးထားတယ် မဟုတ်လား"

"အေးလေ... အဲဒါကြောင့် ပေးတွေ့ချင်တာပေါ့"

သူတစ်ချက် ရယ်လိုက်မိသည် ။

"မေမေ ဘာသိလို့ လဲ။ ဒီခေတ်မိန်းကလေးတွေက ရှေ့တင်တစ်မျိုး ကွယ်ရာမှာ တစ်မျိုးတွေ အများကြီးပဲ။ ဒါ... မင်းနဲ့ လက်ထပ်ရမယ့် လူဆိုပြီး တွေ့ပေးမှ တော့ သူက အကောင်းဆုံးတွေချည်းပဲ လုပ်ပြနေမှာပေါ့"

မေမေက သူ့စကားကို တစ်ချက်စဉ်းစားကာ ပြုံးသည် ။

"သားက ဘယ်လိုမျိုး တွေ့ချင်လို့ လဲ"

"သားဟာ သူနဲ့ လက်ထပ်ရမယ့် လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ မဟုတ်ဘဲ သာမန်အနေနဲ့ ပဲ တွေ့ချင်တယ်။ ဒါမှ သူ့ရဲ့ ပကတိ ရိုးသားမှုကို မြင်ရမှာ ပေါ့။။ ဖေဖေကို အဲဒါတော့ မေမေရအောင်ပြောပေး"

မေမေက သူ့ကိုပြုံးပြီး ငေးကြည့်ကာ ရင်ခွင်ထဲဆွဲထည့်ရင်း ချစ်ကြ

ည်စွာ ခေါင်းကလေးကို အသာပွတ်ရင်း ဆိုသည်။ ။

"သားရယ်. . .။ ရွှေမှန်ရင် မှတ်ကျောက်နဲ့ ပဲပွတ်ပွတ်၊ ငရဲမီးနဲ့ ပဲစားစား လမ်းဘေးက ကျောက်နဲ့ ပဲပွတ်ပွတ် အတူတူပါပဲ သားရဲ့ "

သူကတော့ မေမေရင်ခွင်ထဲမှာ ပြုံးနေလိုက်ပြီးမှ . . .

"မေမေမှတ်ကျောက်နဲ့ သားမှတ်ကျောက် တူဦးမှ ပေါ့။ ယူရမှာ က သားဆိုတော့ သားကိုတော့ ခွင့်ပေးပါ မေမေ"

"ကဲ. . . ကောင်းပါပြီတဲ့ ရှင်။ သားဖေဖေကို ပြောပြပေးပါ့မယ်"

မေမေက အပြုံးဖြင့် သူ့ဦးခေါင်းကို ပွတ်ကာပြောသည် ။
မေမေအပြုံးက မင်းဘယ်လိုပုံစံနဲ့ တွေ့တွေ့ အဲဒီကောင်မလေးဘက်က
မေမေတို့ က ယုံပြီးသားဆိုသော အဓိပ္ပာယ်ပါသည့် အပြုံးဆိုတာကို သူ
ကောင်းကောင်း သိသည် ။
